

Ξεχωριστός άνθρωπος. Σπουδαίος νεοβυζαντινός ζωγράφος. Μιλά στο Press Workers

Συνέντευξη στην **Αιμιλία Πανταζή**
Φωτογραφία: **Μαρία Πανταζή**

Ακούραστα ερωτοτροπεί με την Αυτοκράτειρά του, τη ζωγραφική. Τα πνευματικά παιδιά που γεννά μαζί της κάποιοι τα υιοθετούν.

Ορφέας, Μάνες, Μούσες, Ψυχή, Πνεύμα...

Στα σημαντικά χρόνια της καλλιτεχνικής του πορείας, ο αυτοδίδακτος ζωγράφος Ιωάννης Μητράκας έζησε, όπως χαρακτηριστικά λέει, ως μοναχικός λύκος. Συνεχίζει να γοητεύεται και να γοητεύει.

-Εκατό έργα σας, εάν προσθέσουμε και τα τρίπτυχα, παρουσιάστηκαν πρόσφατα στην αναδρομική έκθεση του Μουσείου Μπενάκη με τίτλο: Μητράκας ο νεοβυζαντινός. Μεγάλο το βάρος για την υλοποίηση μιας έκθεσης;

«Δεν είναι μονάχα να κάνει κανείς το μυαλό του "ανεμόμυλο" για να βρει ιδέες. Χρειάζεται να τις πραγματώσει με τον καλύτερο τρόπο, να τις κάνει συνθέσεις και στη συνέχεια, έργα υψηλών προδιαγραφών. Είναι μία ιεροτελεστία. Και στο τέλος, να κάνει και τον αχθοφόρο για να στήσει τις εκθέσεις και να παρουσιαστούν τα έργα.»

-Τα εγκαίνια έκανε ο Υπουργός Πολιτισμού...

«Σωστά τα λες, θα σου πω επίσης, πως το υπουργείο πολιτισμού της Βουλγαρίας μου έχει κάνει δυο ατομικές

εκθέσεις για να δουν τη δουλειά μου οι Βούλγαροι συνάδελφοι, ενώ κάτι αντίστοιχο δεν έχει γίνει ποτέ στην Ελλάδα.»

-Πως σας αντιμετώπισαν στη Βουλγαρία;

«Πρώτοι πήραν θέση οι Βούλγαροι ιστορικοί τέχνης για το έργο: Η Παγκόσμια Συναυλία του Ορφέα, λέγοντας ένας εξ αυτών: "Το έργο εμπεριέχει δυνάμεις καλού και κακού και για το λόγο αυτό συγκαταλέγεται μεταξύ των καλύτερων έργων του κόσμου. Το συγκεκριμένο έργο κοιμάται στο εργαστήριο του ζωγράφου και η Ελλάδα κοιμάται τον ύπνο του δικαίου."»

-Πολιτικοί και πολιτισμός...

«Είναι λυπηρό, οι Έλληνες πολιτικοί βάζουν σαν τελευταία υπόθεση τον πολιτισμό, ενώ θα έπρεπε να τον προτάξουν πρώτον, αφού ξέρουν πολύ καλά πως από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα το μόνο που μας έχει μείνει είναι ο πολιτισμός.»

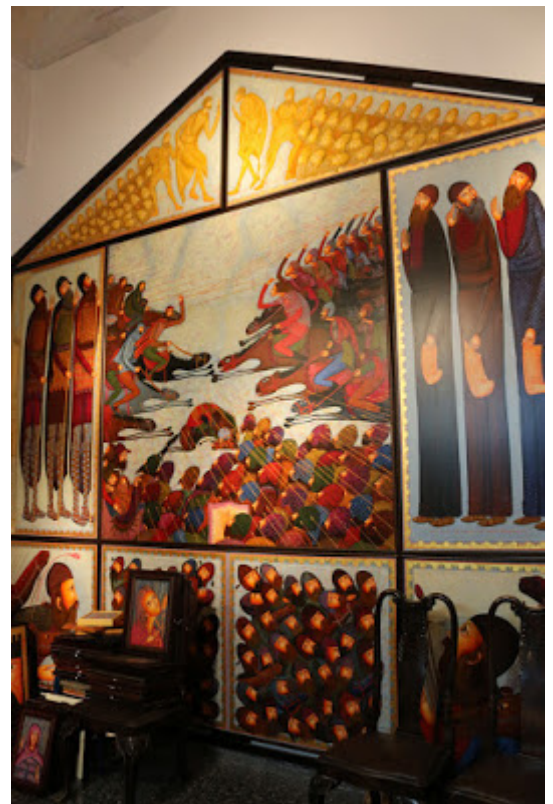
-Όταν ξεκινάτε ένα έργο, το παρουσιάζεται από πολλές οπτικές.

«Ακολουθώ την "εντολή" του φίλου και καθηγητή πανεπιστημίου Αισθητικής της Φιλοσοφίας, Γιώργου Φαράκου: "Θέλω να το εξαντλήσεις το θέμα" μου έλεγε, "δεν θέλω να το παρατήσεις."

Έτσι λοιπόν, ο χρόνος ξεκινά από λεπτά, δευτερόλεπτα, ώρες, μέρες, εβδομάδα, μήνες, εποχές, το έτος και ο αιώνας.»

-Δουλεύετε πάντα με αυγοτέμπερα;

«Ναι, με την τεχνική της αγιογραφίας, την τεχνική της παλιάς εικόνας. Δηλαδή, ξύλο που επενδύεται με καμβά πλέον, ενώ παλαιότερα με σεντόνι που γινόταν μουσαμάς στη συνέχεια. Τώρα επικολλάται ο καμβάς πάνω στο ξύλο. Εάν προσπαθήσει κανείς να ζωγραφίσει κατευθείαν δεν θα έχει άρτια αποτελέσματα. Στις πέτρες δουλεύω με σινική μελάνη οι οποίες εν συνεχεία λουστράρονται για να μπορεί το έργο να αντέχει στο μέλλον.»

-Δεν θα σας ρωτήσω, ποια έργα αγαπάτε περισσότερο. Είναι σίγουρο, πως, όταν ένας καλλιτέχνης εργάζεται με το δικό σας πάθος, δεν μπορεί παρά να τα βλέπει όλα σαν παιδιά

του. Θα σας ρωτήσω όμως, εάν η επιλογή σας να ζωγραφίζετε με κάποιο συγκεκριμένο υλικό ή τεχνική επηρεάζεται από τη διάθεσή σας...

«Ένα έργο μπορεί να διαρκέσει και δυο χρόνια μέχρι να τελειώσει. Όταν παίρνουμε στα χέρια μας το έργο και χρειάζεται να συνεχίσουμε την εργασία, πρέπει να βρεθούμε στην ίδια ψυχολογική κατάσταση με εκείνη που το αφήσαμε. Εδώ, υπάρχει κάτι σημαντικό που πρέπει να σου πω, κι ίσως δεν το γνωρίζεις. Όταν κανείς είναι αυτοδίδακτος και δουλεύει δημιουργικά, εργάζεται συναισθηματικά. Το συναίσθημα είναι δείγμα της δημιουργίας της μεγάλης ευαισθησίας για να αποδώσει την ιδιαιτερότητα σχεδίου, εκτέλεσης χρώματος, κ.ά. Όταν μπαίνει η κριτική, για να ελέγξει εάν το σχέδιο είναι εντάξει ή τα χρώματα συνταιριάζουν, τότε εισχωρούμε στο κεφάλαιο τεχνική. Η τεχνική είναι το ίδιον του επαγγελματία. Η δημιουργία είναι το ίδιον του ερασιτέχνη, ο οποίος προσεγγίζει το έργο αποκλειστικά και μόνο, γιατί, εάν δεν ζωγραφίσει θα τρελαθεί.»

-Κι όταν τα «παιδιά» λείπουν από το εργαστήρι;

«Υπάρχει ανησυχία, για το τι βιώνουν. Είναι κάτι πολύ πνευματικό και ιδιαίτερο. Είναι όπως λείπουν από τη μάνα τα παιδιά όταν πρωτοφεύγουν από κοντά της για το πανεπιστήμιο. Δυσκολότερα είναι όταν τα έργα εκθέτονται σε γκαλερί και πρέπει να γίνουν πωλήσεις για να καλυφθούν τα έξοδα. Λυπάμαι που το λέω, κι ούτε με τιμά ως επαγγελματία, αλλά μάρτυς μου ο Θεός, όταν παρέδιδα τα έργα εγώ έκανα κηδεία. Βέβαια είμαι συνειδητοποιημένος, και λέω πως δεν πρόκειται για πώληση ενός έργου αλλά για υιοθεσία ενός παιδιού.»

Η ζωγραφική για τον Μητράκα είναι σαν την ανάσα του. Ζωγραφίζει 365 ημέρες το χρόνο. Δεν μπόρεσε ποτέ να καταλάβει το περιβόητο «πρόβλημα του καβαλέτου».

«Πριν χρόνια, είχα βρεθεί σε συζήτηση στο Επιμελητήριο Εικαστικών Τεχνών όπου μιλούσαν για το πρόβλημα του καβαλέτου. Απορούσα, δεν ήξερα πως το καβαλέτο είχε πρόβλημα, μου εξήγησαν: "Όταν κάθεσαι μπροστά σε ένα άσπρο ταμπλό, τι θα βάλεις μέσα;" Έπεσα από τα σύννεφα, τους απάντησα: "Βρε παιδιά, εγώ λέω αμάν και τότε θα κάτσω στο καβαλέτο για να ξεφορτώσω το κεφάλι μου..."

Έτσι λοιπόν τα πράγματα είναι χωρισμένα σε δημιουργία και επαγγελματισμό. Σαφώς και έχουμε

άριστους επαγγελματίες, αλλά θέλουν να βλέπουν μια εικόνα για να την αντιγράψουν.»

-Εσείς που τοποθετείτε τον εαυτό σας;

«Άσε εγώ είμαι στον κόσμο μου. Φευγάτος.»

Θρακιώτης ο Ιωάννης Μητράκας. Ξεκίνησε το έργο του, οι Μούσες, επειδή δεν έβρισκε πουθενά γραμμένες τις Μούσες ως θρακιώτισσες.

«Για τον Ορφέα έγραφαν πως ήταν Θραξ, για τη μάνα του την Καλλιόπη δεν έγραφαν πως ήταν θρακιώτισσα.»

Διάβασε αρκετά την ιστορία πριν πιάσει το πινέλο, αφού **«όταν το έργο είναι ιστορικό, υποχρεωτικά πρέπει να το τεκμηριώσει κανείς.»**

-Κάθε πίνακας και μια ιστορία;

«Οπωσδήποτε, όμως κάθε ιστορία μπορεί να λέγεται με απλά λόγια και να απευθύνεται στον απλό πολίτη, αλλά ταυτόχρονα και στη μεσαία και στην πιο πνευματική τάξη, διότι έχει πολλούς συμβολισμούς. Να σου δώσω ένα παράδειγμα, σε ταμπλάδες πόρτας που βρίσκονται στο εργαστήρι ζωγράφισα δυο προσφυγόπουλα, τον Ζήση και τη Ζωή. Κάποιος μπορεί να τα δει ως δυο ωραία πρόσωπα κι ένας άλλος να δει τα παιδιά της μικρασιατικής και της ποντιακής προσφυγιάς που θέλουν να ζήσουν, να ριζώσουν, να.. να... να.... Ιστορίες ολόκληρες.»

-Γεννηθήκατε το 1936 στον Προβατώνα Έβρου. Οι γονείς σας πρόσφυγες; Κατεβήκατε στην Αθήνα για σπουδές στην Πρόνοια. Διοριστήκατε στο Αλιβέρι στο τομέα της ασφάλισης της ΔΕΗ ως κοινωνικός λειτουργός. Η ζωγραφική τι σχέση έχει με τις σπουδές σας;

«Η θεματογραφία των Λιγνιτωρύχων εμπνεύστηκε από το χώρο της δουλειάς μου. Είχα αναφέρει στους υπευθύνους τα προβλήματα των εργαζομένων και εκείνοι αδιαφορούσαν.»

«20 χρόνια στα τάρταρα της γης κι όμως οι κηφίνες των γραφείων δεν τον έχουν εντάξει. Γιατί άραγε;», έγραψε σε ένα από τα επιγράμματα των νέων του έργων.

-Λιγνιτωρύχοι ως άγιοι του μόχθου. Άλλη μια ιστορία πίσω από τη ζωγραφική σας.

«Υπήρχε ένας λιγνιτωρύχος που αν και είχε περάσει ο προβλεπόμενος χρόνος -εκείνη την εποχή, υπάλληλοι και εργάτες μονιμοποιούνταν στον ενάμιση χρόνο και σχεδόν διπλασιάζονταν οι αποδοχές τους- δεν τον είχαν μονιμοποιήσει ακόμη. Τον ζωγράφισα ως άγιο λιγνιτωρύχο.»

-Αντιδράσεις;

«Με κάλεσε ο διευθυντής να δώσω εξηγήσεις... "Αυτόν τον μεθύστακα έκανες άγιο;" μου είπε. "Κύριε διευθυντά για πέστε μου, εάν είμαστε στη θέση του, θα είμαστε μεθύστακες με την μπύρα στο χέρι ή θα παίρναμε ένα δίκαννο και θα καθαρίζαμε μερικούς μηχανικούς και τον διευθυντή και την τελευταία σφαίρα θα την κρατούσαμε για τον εαυτό μας; Έτσι για να δείξουμε πως πραγματικά είμαστε παλικάρια και το κάναμε επειδή έπρεπε να το κάνουμε;" Σε πληροφορώ πως σε μηδέν χρόνο τον εντάξανε, ο άνθρωπος αποκατέστησε τέσσερα παιδιά και στο τέλος πήρε ένα κοπάδι πρόβατα και πρόσφερε και στην εθνική οικονομία.»

-Σήμερα, ποιον σύγχρονο άνθρωπο θα μπορούσατε να χαρακτηρίσετε άγιο;

«Σε όλες τις εποχές υπάρχουν άγιοι αλλά θα πρέπει να ψάξεις να τους βρεις. Στο Άγιο Όρος θα βρούμε πραγματικούς αγίους μετρημένους στα δάχτυλα, αλλά και πόσες μάνες δεν στερούνται καθημερινά ακόμη και το φαγητό τους για να βοηθήσουν τα παιδιά τους; Πρόσφατα άκουγα για μια μάνα σε ένα υπόγειο χωρίς φως να θυσιάζεται με μόνη παρηγοριά της το παιδί της. Αυτή δεν είναι μια μάνα άγια; Ή ένα ζευγάρι που μένουν ξαφνικά και οι δυο άνεργοι και δεν τους νοιάζει για τους εαυτούς τους αλλά για το τι θα κάνουν για το παιδί τους; Αυτοί οι άνθρωποι διαθέτουν τέτοια στοιχεία που είναι κυριολεκτικά στοιχεία αγίων.»

ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

-Πενήντα χρόνια ζωγραφική. Τι «απαίτησε» από σας αυτή σας η επιλογή;

«Πίστεψα πως η βυζαντινή τέχνη είναι η αυτοκράτειρα των τεχνών και τη μεταχειρίστηκα ως αυτοκράτειρα. Μια αυτοκράτειρα που δίπλα της ήταν ένας ζωγράφος που την αγαπούσε, τη χαίδευε, της έδινε όλο της τον εαυτό και 'κείνη ξέρεις τι έκανε; Δεν σκέφτηκε την αυτοκρατορική της καταγωγή αλλά του δόθηκε σ' όλα τα επίπεδα. Με αποτέλεσμα αυτό να φαίνεται διαχρονικά σ' όλο το έργο. Είναι το μεγαλείο του πολιτισμού των Ελλήνων. Αν δοθείς για τον πολιτισμό, ο ίδιος ο πολιτισμός θα σου το ανταποδώσει. Εμένα η Αυτοκράτειρά μου μού τα ανταπέδωσε όλα.»

Ήρθε από το Αλιβέρι στην Αθήνα το '92. Όλοι του έλεγαν, όπως θυμάται ο ίδιος, «γιατί ασχολείσαι με τη βυζαντινή τέχνη, έχει πεθάνει, νεκρανάσταση δεν υπάρχει, είναι μουσειακή τέχνη...» Εκείνος επέμενε να ζωγραφίζει βυζαντινά. Τον ρώταγαν και άλλα...

«Με ρώταγαν, ποια σχολή έχω τελειώσει, σε ποιους έχω φοιτήσει για να μάθω να ζωγραφίζω, ποιους ευρωπαϊστές ζωγράφους έχω αντιγράψει.

Ως φοιτητής στην Πρόνοια, δυσκολευόμουν να αγοράσω τις σημειώσεις μου και θα αγόραζα βιβλία μεγάλων ζωγράφων; Αφού λοιπόν τους απαντούσα με τρία όχι, με προειδοποιούσαν: έχεις σπουδαίο έργο να επιτελέσεις, αλλά θα είναι δύσκολα, θα σε πολεμήσουν.»

Και το δέντρο της δημιουργίας του Ιωάννη Μητράκα κατάφερε μες στον χρόνο να αποδώσει πολλούς και άξιους καρπούς...

Έχει τιμηθεί με 26 βραβεία και μετάλλια. Έχει συμμετάσχει σε σημαντικές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις σε Ελλάδα και εξωτερικό. Έργα του κοσμούν τον Λευκό Οίκο, το Οικουμενικό Πατριαρχείο, το Πανεπιστήμιο Αθηνών, το Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης και Θεσσαλονίκης, το Πανεπιστήμιο του Φριβούργου της Γενεύης. Επίσης, στις Πινακοθήκες Δήμου Αθηναίων, Κομοτηνής, Αλεξανδρούπολης, Θεσσαλονίκης, Ξάνθης, Σπάρτης, Χαλκίδας, Κύμης και σε πολλές ιδιωτικές συλλογές.

Εξώφυλλα ποιητικών συλλογών και παραμύθια έχουν εικονογραφηθεί, ενώ δέκα βιβλία φέρουν την υπογραφή του.

Είκοσι χρόνια ξέκλεβε χρόνο και δημιούργησε το συλλεκτικό βιβλίο, «Σαμοθράκη Μυριαγαπημένη Ουρανόεσσα» με ιδιόχειρη βυζαντινή γραφή και ασπρόμαυρες με σινική μελάνη συμβολικές εικόνες. Εκδόθηκε από την Ακαδημία Θρακικής Τέχνης και παράδοσης.

Στη νέα του συγγραφική δουλειά, «Αρμονική Ποίηση Μορφών Βυζαντινής Τέχνης», των επιστημονικών εκδόσεων Παρισιανού Α.Ε. αναφέρεται στην τεχνική του.

-Επηρεασμένος από τη βυζαντινή ζωγραφική, την ιστορία, την ελληνική μυθολογία. Πώς θα χαρακτηρίζατε την τέχνη σας;

«Βυζαντινή πρωτοπορία. Στα έργα μου υπάρχει ελληνική τέχνη με το πλείστον των στοιχείων της βυζαντινά. Η τέχνη βυζαίνει την τεχνική της εικόνας σε όλα τα μήκη και πλάτη. Παίρνει την τεχνική, προσθέτει καινούρια θεματογραφία και νέα τεχνικά στοιχεία. Δεν επαφίεται στην αντιγραφή. Μου αναφέρουν πως κάποιος αντιγράφει τα τετραγωνίδια μου, και τους απαντώ: "αδύνατον, γιατί ότι κάνω το κάνω μέσα από

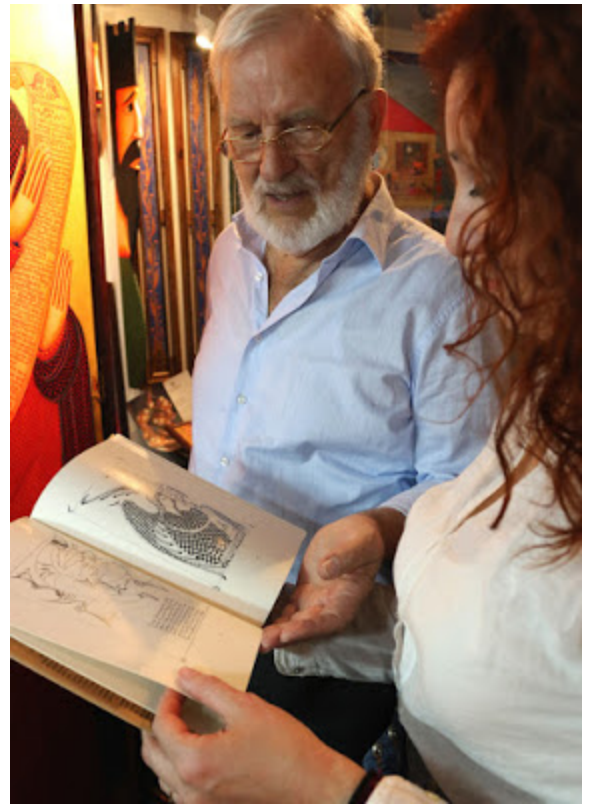
συναισθηματική φόρτιση." Κάθε τετραγωνίδιο έχει διαφορετική ποσότητα χρώματος, πέφτοντας πάνω του ο προβολέας βγαίνουν άπειρες αποχρώσεις. Δεν μπορεί να πιάσει ο καθένας αυτό το μήνυμα.»

-Σε κάθε τετραγωνίδιο, εσείς νοητικά πού βρίσκεστε;

«Στη φιλοσοφία μου. Το τετράγωνο, ο κύκλος, το ισοσκελές τρίγωνο είναι σύμβολα σοφίας που εμπεριέχουν τη δύναμη, την πνευματικότητα. Το κεφάλι ενός αγίου στη βυζαντινή αγιογραφία είναι ουσιαστικά ένας κύκλος. Ένας κύκλος που εμπεριέχει το εσωτερικό φως και το εκπέμπει σαν έκρηξη προς τα έξω, ενώ οι καθολικοί φέρνουν το φως από έξω για να φωτίσουν το πρόσωπο.»

-Επιμένετε πολύ στην τέχνη σας...

«Τώρα όλοι βλέπουν. Πέρασα βέβαια από χίλιους βασάνους. Το 2000 φιλοτεχνήθηκε η αναμνηστική σειρά εικόνων που έγιναν τα γραμματόσημα του Οικουμενικού Πατριαρχείου για τον εορτασμό των 2000 χρόνων της Χριστιανοσύνης και εκδόθηκαν από τα ΕΛΤΑ με τον τίτλο: Αναμνηστική σειρά Β-2000 από Χριστού. Εκεί αντιμετώπισα ένα πόλεμο εξοντωτικό από την πλευρά της επιτροπής των ταχυδρομείων, όπως και για τις τοιχογραφίες μου στη Γενεύη.»

-Τι πιστεύετε πως έχει να πει σήμερα η τέχνη σας στον άνθρωπο που υφίσταται τις συνέπειες μιας κοινωνικοπολιτικής και σίγουρα ανθρωπιστικής κρίσης;

«Το δικό μου καθήκον το έκανα. Ένα πρώτο έργο έχει τελειώσει, ενώ το δεύτερο βρίσκεται στο καβαλέτο μου με τίτλο: Η Σταύρωση των Ελλήνων από το ΔΝΤ και το ΕΤ (Ευρωπαϊκό Ταμείο) και αποτελείται όλο από κεφάλια.

Ο ζωγράφος ζει τον προβληματισμό της εποχής του. Και μάρτυς μου ο Θεός αν έχω ξεκαθαρίσει στο μυαλό μου εάν ευθύνονται για όσα συμβαίνουν το ΔΝΤ και το ΕΤ ή οι Έλληνες πολιτικοί με την πολιτική που τηρούσαν "δάνειο και πάλι δάνειο". Εσένα ο παππούς ή ο πατέρας σου έπαιρνε δάνειο στο δάνειο, ή σου έλεγε μακριά από αυτά;

Ο κόσμος μιλά για ΔΝΤ και ΕΤ κάνοντας ένα βήμα παραπέρα χωρίς να εστιάζει στους υπόλογους πολιτικούς του. Κι αν πας παρακάτω, εφόσον τους ψηφίσαμε είμαστε όλοι υπόλογοι.»

-Έχετε μετανιώσει για κάτι στη ζωή σας που αν γυρίζατε τον χρόνο πίσω θα δρούσατε διαφορετικά;

«Σ' ένα έργο μου, ένας λιγνιτωρύχος είναι μόνος στη γη και από τη κάσκα του πέφτουν ακτίνες που ενώνονται με τις ακτίνες του ήλιου.

Και ο επιστήμονας όταν είναι ερευνητής ζει μόνος του στο εργαστήρι του.

Ο καλλιτέχνης, ο ζωγράφος, ο δημιουργός ζει 100% μόνος. Μια ζωή μοναξιά.

Να σου πω και κάτι άλλο, πρόπερσι το καλοκαίρι, δειπνώντας σ' ένα αρχοντικό σπίτι στην Αλεξανδρούπολη, μου είπε η οικοδέσποινα: "Γιάννη, η ζωή σου ήταν η ζωή ενός μοναχικού λύκου, το έχεις καταλάβει;"»

-Παρ όλες τις δυσκολίες και τη μοναξιά που περιγράφετε, εάν ξαναρχίζατε από την αρχή;

«Πάλι τα ίδια θα έκανα. Φοβάμαι, πως είμαι για τα δύσκολα. Μου έλαχε ο κλήρος. Πολλές φορές όταν έχω μια μεγάλη σύνθεση και πιάνω τα πινέλα στα χέρια νιώθω πως έχω δίπλα τους αγγέλους μου.

Έρχονται βέβαια και στιγμές που αναρωτιέσαι, ως πότε η μοναξιά, ως πότε να μην έχεις ένα πρόσωπο δίπλα σου να του ψιθυρίσεις δυο πράγματα; Όμως, το έργο μας δικαιώνει μένοντας αναλλοίωτο στους αιώνες. Είναι σαν να σου λείπει, στερήθηκες την καθημερινότητά σου αλλά μη ξεχνάς πως γέννησες εμένα: το πνευματικό σου

παιδί.»

-Τι συγκινεί σήμερα τον Γιάννη Μητράκα;

«Όλη αυτή η βάσανος που βασανίζει τον Έλληνα, που περπατάει στον δρόμο σκυθρωπός, που δεν έχει κουράγιο και όλοι οι προβληματισμοί του περνούν στον ψυχισμό του και τον αναστατώνουν. Παρά ταύτα, προσπαθώ να βάζω στο καβαλέτο έργα του παρελθόντος και του παρόντος.»

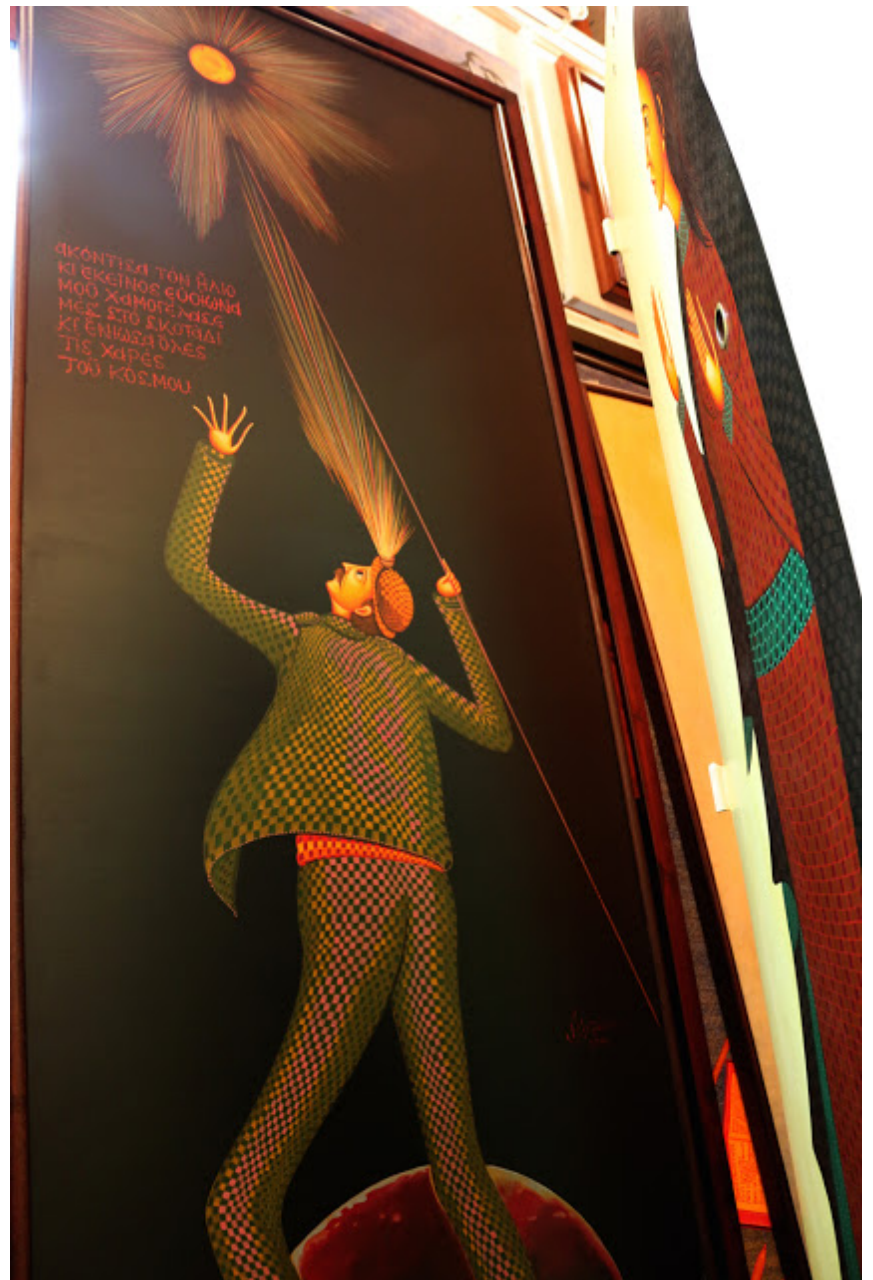
-Άπειρα τα έργα του Ιωάννη Μητράκα. Βρίσκονται σε πολλά μουσεία, πινακοθήκες και ιδιωτικές συλλογές στο εξωτερικό και στην Ελλάδα. Άπειροι οι προβληματισμοί του για την καθημερινότητα, την ιστορία, το γένος...

«Ήταν κυρίαρχο όλης της Μεσογείου κι έφτασε σε σημείο να έχει συρρικνωθεί. Η μόνη

παρηγοριά μου είναι ότι έχουμε καθηγητές σε όλα τα Πανεπιστήμια του κόσμου, αξιόλογους ανθρώπους στα πέρατα του κόσμου, όμως, και αυτοί μένουν αναξιοποίητοι από το ελληνικό κράτος. Οι πολιτικοί μας έπρεπε όλους αυτούς να τους έχουν επιστρατευμένους.»

-Ονειρεύεστε;

«Παλαιότερα ναι, να ολοκληρωθεί ένα έργο, ο Ορφείας και ο Αλέξανδρος να πάρουν το δρόμο τους σε μεγάλα Μουσεία της Ελλάδος... Τώρα έβαλα νερό στο κρασί μου. Έχω συνείδηση των τετελεσμένων. Είμαι δυνατός στο καβαλέτο, θα παραμείνω στο καβαλέτο κι όλα τα άλλα τα αφήνω στην Ελλάδα και στα παιδιά μου. Ο γιος μου είναι νομικός και όψονται αυτοί τι θα γίνει το έργο και πώς θα πορευτεί....»

Απόγευμα στη γειτονιά του Λυκαβηττού, μες στις ευωδιές νυχτολούλουδων και γιασεμιών. Το εργαστήρι του ακούραστου, εδώ και 50 χρόνια, δημιουργού πηγμένο από μυρωδιές ζωγραφικές. Μιλούν οι μελανόμορφες πέτρες για «όλου του κόσμου τις Κυριακές», αναδύονται οι μουσικές του Ορφεία, της Μάνας Καλλιόπης, της Μάνας Φύσης.

Η μορφή της Περσεφόνης σε αντικρίζει αγέρωχη από την επιφάνεια της παλιάς πόρτας, την οποία είχε συλλέξει παλαιότερα ο ζωγράφος από μια κατεδάφιση και περίμενε καρτερικά την προστάτιδα της από τα πινέλα του Έλληνα καλλιτέχνη.

Ο Ιωάννης Μητράκας γεννά, ποιεί, δημιουργεί, υπάρχει και δέεται.

Σε απόσταση ανάσας βρίσκεται χρόνια τώρα η κατοικία του. Τις περισσότερες φορές εκεί απλώνει το καβαλέτο του. Ένα από τα παράθυρα του σπιτιού έχει καλυφθεί με μια ζωγραφιά που γράφει: «Ωδή στο Φως».

«Όταν ήμουν νεαρός φοιτητής το ίδιο σπίτι είχα νοικιάσει. Έξω από την κουζίνα βρισκόταν ένα καμαράκι. Έβγαίνα τις νύχτες, κοιτούσα σαν θάλασσα απλωμένη τα φώτα της πρωτεύουσας και έλεγα: «Θεέ μου, θα θελα κι εγώ κάποτε ένα φως εδώ. Κι οι ουρανοί φαίνεται ήταν ανοιχτοί.»

Επιστρέφοντας μετά από χρόνια στην Αθήνα, θέλησε να το αγοράσει. Πολλοί οι επίδοξοι αγοραστές. Ο ιδιοκτήτης το έδωσε σε εκείνον. «Αναρωτιόνταν πολλοί τον λόγο. Μα εγώ το αγαπώ αυτό το σπίτι, δεν θα το έκανα πολυκατοικία.»

-Τι θα κάνετε μόλις τελειώσουμε τη συνομιλία μας κύριε Μητράκα;

«Θα πάω στο σπίτι να συνεχίσω το ΔΝΤ. Αποτελείται, όπως σου προείπα από κεφάλια. Κι όταν στο μυαλό μου υπάρχουν 12 χρώματα για να ωριμάσει ένα κεφαλάκι, φαντάσου... Είναι μεγάλο έργο, η διάστασή του 1,60 χ 1,20 και θα μου φάει κάνα εξάμηνο.» .

